

Het gedicht luidt:

TOI NOTRE BLANCHE COLOMBE

Poème de Jean-Pierre DUBOIS

La mort nous a enlevé cette tourterelle
Aux yeux si tendres, à la voix si
belle, Elle qui aimait vivre et
chanter, Sa voix tendre, calme et
pure, Son charme, sa douceur et sa
beauté En avait fait un être adoré.
Pourtant, cruelle mort, tu nous l'as
enlevée Avant qu'elle n'atteigne sa
vingtième année. Suave cantatrice, morte
à la fleur de l'âge,
Jemmy à jamais restera ton plus doux personnage.
Si aujourd'hui la foule prie sur ta tombe en te
disant adieu, toi notre blanche colombe, Pourquoi
donc te pleurer, doux rossignol des Flandres, Avec ou
sans toi, enfant de l'opéra, Ta voix enchanteuse
Pour toujours dans nos cœurs chantera sans
cesse. Adieu notre blanche colombe ... adieu.

En ik besluit de herdenking met de woorden die te vroeg aan een hartstilstand op het vliegveld van Zaventem gestorven Amerikaanse tenor William DuPré over haar schreef:

"... To have known Blanche was to love her.. She was the goodness of the earth She had the kindness of a Christ. She was the possessor of all promising gifts. We will all miss her But we may take courage in the fact that this world, which is not particularly geared to the artistic, is a much happier place for all of us because of the few hours Blanche walked among us".

Hippocrates zegde: "de kunst is lang, het leven is kort" en inderdaad het leven is soms véél te kort.

Na Vina Bovy, aan wie we in onze vorige uitgave aandacht schonken en die lang leefde, wil ik nu een jong, veel belovend opkomend zangeresje in herinnering brengen dat uit ons midden is weggerukt op 29 december 1974, reeds meer dan vijfentwintig jaar geleden, maar dat we nog niet vergeten zijn.

Ik heb het namelijk over Blanche Bergman, dochter van onze vrienden wijlen dokter Guy Verriest en Mevrouw Jeanne Lefert.

Blanche werd te Gent geboren op 19 augustus 1955 en we zouden bijna kunnen zeggen dat het lot haar wieg op de juiste plaats zette, avant ze kwam in een zeer kunst- en muziekminnende familie terecht. Haar vader heeft verscheidene boeken geschreven over de lyrische kunst en zelfs een 'Geschiedenis van het Lyrisch Toneel te Gent', terwijl haar moeder, zelf pianiste, kunstcriticus was. Met Hilda De Grootte als voorbeeld, die er letterlijk 'kind' aan huis was (en er nog is), er regelmatig kwam oefenen en er zelfs haar weg naar de Wiener Staatsoper heeft gevonden, begon ook Blanche te leren zingen.

Nog heel jong bezocht ze met haar ouders ijverig de Koninklijke Opera van Gent, waar ze door toedoen van Jean Laffont mee zong in het kinderkoor in "Carmen". Ze was toen zes jaar oud en verkondigde vanaf toen aan al wie het horen wou dat ze operazangeres zou worden.

Vanaf 1971 gaat Blanche dan ook zangles volgen in de muziekacademie van Gentbrugge bij Mevrouw Marie Liétard. Ze leert vlug en komt met haar kristalheldere sopraanstem zeer vlug in rechtstreeks contact met het publiek. Het resultaat is zeer bemoedigend en haar ouders brengen haar dan ook bij Directeur Karel Locufier, een man met een zeer goed oordeel en die zeer veel gedaan heeft voor jonge beginnende zangers. Hij is meteen veroverd door Blanche's stem en beslist op staande voet haar, samen met Koen Crucke, het volgende operaseizoen te laten debuten in "Die Csardasfürstin". Onderwijl studeert ze verder en behaalt het lager diploma voor zang met 95 %.

De Italiaanse sopraan Amelia Benvenuto, aan wie de Gentse operaliefhebbers zeer goede herinneringen hebben, leert ons sopraantje haar stem op zijn Italiaans te plaatsen, ontwikkelt haar hoger register en geeft ze de aanzet toet het groot lyrisch répertoire.

Op 17 november 1972 zingt Blanche - haar toneelnaam Bergman is de naam van haar grootmoeder aan moeders kant - in zeer droevige omstandigheden mee in "Der Freischütz". Onze goede Karel Locufier is immers de dag ervoor overleden en iedereen treurt, zangers en publiek Maar voor Blanche is het zelfs nog erger. Ze heeft haar leermeester verloren. Ze maakt op papier wel degelijk deel uit van het gezelschap, maar er is nog met bepaald wat ze zal moeten zingen, welke rollen voor haar bestemd waren. Ze moet dan ook vele kleine rolletjes doen in afwachting dat ...

Blanche speelt en zingt met hart en ziel. Ze gaat zich verder scholen bij Mevrouw Liétard en neemt dansles bij Grete Lintz, balletmeesteres van de Opera; Jan Gheysens geeft haar scènische présence.

Blanche auditioneert aan het Conservatorium van Antwerpen met het oog op het behalen van een hoger diploma. Directeur Eugène Traey neemt haar meteen aan, maar er komt een kink in de kabel. De schooladministratie verbiedt haar nog verder in de Opera van Gent op te treden. Haar keuze is echter vlug gemaakt, het wordt Gent.

Op 20 januari 1973 zingt Blanche haar eerste groot publiek concert, ingericht door onze Vereniging in het Conservatorium. Op het programma: 'Villanella' (E. Dell'aqua) - 'Voi che sapete' uit "Le Nozze di Figaro" (W.A. Mozart) - 'Bondi, Venezia cara' uit "Il Campiello" (Wolf Ferrari).

In 1973 zingt ze ook in de Vlaamse Kameropera en neemt ze deel aan de zangwedstrijd "Wie wordt operaster?" Aan de Muziekacademie behaalt ze het diploma van middelbare graad voor zang met 97 %. Daarop gaat ze voor enkele weken naar Treviso, bij Amelia Benvenuto. Amelia, die op dat ogenblik met Mario del Monaco optreedt, brengt Blanche in contact met deze levende legende. Hij voorspelt haar een mooie carrière, maar weet niet dat haar lot gruwelijker zal zijn.

Maurizio del Monaco, de broer van Mario, is zangleraar en biedt haar een studiebeurs aan om een jaar te gaan studeren aan het Conservatorium van Venetië en maestro Alba Serra biedt haar een tournee aan die haar 120 dagen door Zuid-Italië moet brengen. Op het programma o.a. Violetta, Gilda, Rosina en Lucia.

In 1973/74 volgt Blanche zangles bij Renaat Verbruggen aan het Gentse Conservatorium en bij Louis De Vos aan het Conservatorium van Brussel. In dit seizoen zingt ze mee in "Don Carlo", "Die Zauberflöte" en "Boccaccio".

Op 10 februari 1974 werkt ze mee aan de wereldcreatie van de opera "François Villon", op een libretto van Bart Lotigiers en op muziek van Amadé Németh, muziekdirecteur van de Gentse Opera.

In juni behaalt ze het hoger diploma zang met 97 % en voor lyrische kunst met 99 %. In dezelfde maand zingt ze een concert te Antwerpen en krijgt van mevrouw Scapus een zeer lovende ook kritiek. Op dat ogenblik verneemt ze welke rollen voor haar weggelegd zijn tijdens het volgende operaseizoen. Het zijn o.a. Colette in "Richard Coeur de Lion" (Grétry) - Jemmy in "Guillaume Tell" (Rossini) en Zerlina in "Don Giovanni" (Mozart) dat het openingsstuk zou zijn in september maar ... stakingen in de opera komen de normale werking verstoren.

De bewuste dag voor de première breekt aan, maar het orkest weigert te spelen. Directeur Lotigiers beslist niet te plooiën in deze strijd en laat de opera uitvoeren met pianobegeleiding. Dit is voorzeker een wereldpremière! Toeval of niet, het is vrijdag 13. Iedereen betreurt die staking want de bezetting was uitstekend: Nicolas Christou (Giovanni), Rainer Scholtze (Leporello), Soto Papulkas (Ottavio), Elisabeth Strauss (Elvira), Barbara Pearson (Anna), Blanche Bergman (Zerlina) en Hubert Dautzenberg (Masetto).

Na nog in december geauditioneerd te hebben in de Opera van Genève zingt Blanche op 29 december 1974 de rol van Cibolette in "Eine Nacht in Venedig", dat als eindejaarsspektakel geprogrammeerd is. Onmiddellijk na de vertoning vertrekt Blanche met haar verloofde naar Melchsee bij Interlaken om het jaareinde te vieren. Bij het vertrek zegt ze nog: "Morgen ontwaak ik in de bergen in de sneeuw!" Was het maar waar geweest. Het lot besliste er anders over. Zeer vroeg in de morgen, omstreeks 4u30 verlaat de wagen ter hoogte van Hartheim de baan en slaat te pletter op de berm. Blanche is niet meer. Aan de start van het leven, nog geen twintig jaar oud, wordt een vrolijke, gecultiveerde, veelbelovende kracht uit ons midden weggerukt. Het nieuws slaat te Gent in als een bom. Opnieuw is de operawereld in rouw. Op 6 januari 1975 wordt Blanche Bergman, onder grote publieke belangstelling, ten grave gedragen.

Maar helemaal is Blanche toch niet uit ons midden, want postuum werd een plaat opgenomen waarop ze liederen, opera- en operette-aria's zingt. Ook maakte Jean-Pierre Dubois, die haar biografie heeft geschreven onder de titel 'Une Etoile pour trois Saisons', een aangrijpend gedicht over haar, dat door niemand minder dan door de beroemde Franse tenor Alain Vanzo op muziek werd gezet.

Deze tekst werd uitgegeven door

De Vrienden van de Lyrische Kunst - Gent